

Et rør til himlen boganmeldelse

"Et rør til himlen" er en bog om personlighedens grænseland. Om hvordan man kan forstå sig selv og nogle af de besynderlige oplevelser, som dybdegående arbejde med selvudvikling og meditation kan bringe. Forfatteren, Henrik Lauridsen-Katborg, er uddannet cand. psyk. og BODYdynamic-terapeut. Eksempler på de oplevelser, han beskæftiger sig med, kunne være, at kroppen føles som en krystal, der bryder lystet og sender farver ud til alle sider, at se aura, at modtage billeder ovenfra som en slags TV-transmission. Altså hvad man samlet kunne kalde transpersonlige oplevelser. Oplevelser, som man sagtens kan have, uden at være psykotisk, netop fordi jeget ikke annulleres imens.

Bogen er anderledes – på mindst to måder. For det første er den ikke en almindelig fagbog, den er dybt personlig. Det forvirrede mig lidt fra start, for jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle forvente. Lauridsen-Katborg starter hårdt ud med en noget særegen snak blandt andet ude- og inde-bevidsthed. Men skellet forekommer bestemt relevant. Og efterhånden som læsningen skred frem, faldt den lidt finurlige komposition også på plads: Ganske flot lykkes det Lauridsen-Katborg at formidle netop den forundring, som de mange overraskende oplevelser han har haft, efterhånden affødte. For det andet er bogen anderledes, fordi den er undrende. Den er dejligt fri for den metafysiske skråsikkerhed, som ellers kender tegner genren. Lauridsen-Katborg har ikke svaret, han søger det. Og må konstatere, at vestlig psykologi ikke har meget at udsige om fænomener som "højere bevidsthed". Selv gør Lauridsen-Katborg tilsyneladende det fornødne i sin situation: Forholder sig nøgternt til det, der indfinder sig og prøver at forstå med de midler, han nu engang har.

Lauridsen-Katborg gør en del ud af kropsrummet, kropsankre, grounding. Ikke kun fordi han nu engang er kropsterapeut, men også fordi en god jordforbindelse erfaringsmæssigt er betingelsen for, at mødet med "det højere" kan ses på en harmonisk måde. Pointen er, at man ikke i sig selv bliver lykkelig af at få kontakt til "det højere", snarere får man blot mere at se til, mere at overskue i sit liv. Og det er jo noget ganske andet. Choktilstande og lignende kan uforberedt bibringe én spirituelle oplevelser, men basis er da primært angst: En angst som gør det svært at vende tilbage til jordelivet og kropsarbejde må her ses som en værdifuld hjælp.

Bogen er, som forlaget skriver i deres pressemeddelelse, et pionerarbejde. Og som sådan er den vigtig. For mange har vitterligt sådanne oplevelser og psykologien tilbyder ikke mange forståelsesredskaber. Oplysning er således nødvendig, for man bliver let psykolog uden at kende til sådanne oplevelser (i det mindste intellektuelt) – hvad der kan blive et problem ude i praksis. Dog kan det undre lidt, at Lauridsen-Katborg ikke har gransket mere i jungiansk metode og transpersonlig psykologi end tilfældet tilsyneladende er. For eksempel opfinder han begrebet "jeg-krystallen", hvor han udmærket kunne have brugt mere gængse betegnelser som "vidnet bevidsthed" eller "det transparente". Det gør nok fremstillingen lidt naiv sine steder, men måske er det sådan, fordi målgruppen ikke primært er akademisk, hvem ved? Men sikkert er det: bogen er spændende. Selv kunne jeg ikke ligge den fra mig og slugte den i ét huk. Og kender jeg mig selv ret, tager jeg et huk til inden længe...

Kim Bach Petersen
ASYLENS BogNYT